

„Hvad saa, Onkel?“

Han sendte hende et frygteligt Blik over Stoleryggen og sagde langsomt, med højtideligt Eftertryk paa hvert Ord:

„Saa faar *du* ikke min store Brillantnaal efter min Død.“

„Jamen den har du jo ogsaa lovet Jakobe, Onkel. Og Rosalie har ogsaa faaet Løfte paa den. Og Ivan, tror jeg.“

Han foer rasende op og styrtede ud af Stuen, idet han raabte: „I er allesammen splittergale i dette Hus! Jeg sætter ikke mere mine Ben her! Her er befængt! Jeg har faaet nok — —.“

Ivan og Nanny saae lidt betuttede paa hinanden. Som sædvanlig vidste de ikke rigtig, om han havde talt i Alvor eller halvt i Spøg.

Men nu kom Jakobe frem i Dagligstuedøren.

„Hvad har I gjort ved Onkel? Han var jo helt ude af sig selv.“

„Ingenting,“ svarede Ivan. „Du veed, han kan aldrig lide mine Venner, — og nu har han ogsaa set sig gal paa Sidenius. Det er det hele! Jeg fortalte ham, at Sidenius tænkte paa at rejse, og jeg bad ham om at gøre mig en Tjeneste i den Anledning — det var det hele.“

„Vil Hr. Sidenius rejse?“ spurgte Nanny — og der var noget i Betoningen, som fik Søsteren i Døren til at se iagttagende paa hende.

„Han tænker paa det, ja.“

Nanny spurgte ikke om mere. Som i Tanker gik hun hen og kastede sin halvt udrøgede Cigaret fra sig i en Malmskaal, der stod paa Bordet.

„Jeg tror virkelig, Nanny for Alvor har faaet et godt Øje til Hr. Sidenius,“ sagde Jakobe om Aftenen, da hun og Moderen sad alene i Dagligstuen omkring den tændte Arbejds-lampe.

„Aa, hvor falder det dig ind!“ sagde Fru Salomon i lidt uvillig Tone — som var det en Tanke, der i Stilhed ogsaa havde beskæftiget hende og foruroliget hende en Smule. „Hr. Sidenius er jo en halvt utilregnelig Fusentast. Og Nanny mangler ikke Forstand. — Desuden rejser han jo nu, og dermed ophører sagtens vort Bekendtskab med ham.“

„Jeg har nu den Tro, at det vil trække ud med den Rejse,“ sagde Jakobe efter nogen Tavshed, — hun sad tilbagelænet